

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Fejedelmek figyelmébe
Bittner János: Az ideji nyaralás helyett
Bokros Márta: A szépség bűvkörében
Csepeli Szabó Béla: Teremtők
Fövényi Sándor: Körüti szél
Kajuk Gyula: Balatonpart
Koosán Ildikó: Feltámad
Kő-Szabó Imre: A jutalom
Ódor György: így a vége felé
Rada Gyula: Caesarhoz
Tiszai P. Imre: Ne ölj, szeress
Uhrman Iván:
Sorok az okmányirodából

2. oldal

próza, versek

Arany-Tóth Katalin: A szerelem
Bárdos László: Adakozó litánia
Bodó Csiba Gizella:
Bolygókkal bolyongva
Debreczeny György: csak nyugodtan
Dobrosi Andrea: A szél
Dsidá Jenő: Mélyre ásook
Fetykó Judit: Bertti, meg azok a dolgok
G. Ferenczy Hanna: Augusztus
Gligorics Teru: Mint lepke a tühegyén
Juhász Frenc: A sóhajtalan sóhaj
Kamarás Klára: Gyorsuló időben
Karaffa Gyula: Mi lesz velem...
Kaskötő István: Istenkereső
Király Gábor: A riport
Köves József: Kánikula
Lászlóffy Csaba: Levél hazulról
Mándy Gábor:
A barguzini csontvázhoz
Nyakó Attila: Űrvihar
Pethes Mária: A dolgok rendje
Pethő N. Gábor: Fekhelyem felett
rozsdás ketreclécek
Ricza István: Találkozára
Sárközi László: Csikágó
T.Ágoston László: Vágatlanul
Vadász János: Halotti beszédek

3. oldal

mikroszkop

Lehoczki Károly: Kirohanás
Lelkes Miklós: Az, ami szent...

4. oldal

műhely

Lászlóffy Csaba

Baranyi Ferenc
Fejedelmek figyelmébe

Olyan ostobák az emberek, s olyannyira csak a mának élnek, hogy aki be akarja csapni őket, mindig megtalálja közöttük a maga emberét. Az emberekről általában elmondhatjuk, hogy bálátlanak, ingatagok, színtelők; a veszélytől visszarettennek, barácsolásra hajlamosak.

(Niccolò Machiavelli: A fejedelem)

Méghogy vezetni? Megvezetni kell a tömeget! Hidd: vesztég úgy marad csak, ha legelőször azt felejt el, hogy gondolkodni is illő az agynak. Ki elhiszi, mit szóvivők hadarnak (például azt, hogy öt gramm öt kiló), az a poklot nem érzi kárhozatnak – a bunkónál nincs jobb alattvaló.

Ki félelmeket okosan kezel: a trónusára holtig rátapadhat, a sokaság kezes, ha berezel s úgy véli, hogy békén hagyják, ha hallgat. Önnön betört fejére parazsat rak, hogy bocsássa meg az uralkodó, mi meg se történt. (Titkolt vágy maradt csak.) A gyávánál nincs jobb alattvaló.

A tisztesség senkit nem érdekel, az boldogul, kit sandaság igazgat, a különbet folyvást gyaláznai kell, keresztvíz rajta csöppnyi sem maradhat. Itt öklöző győzelmet nem arathat, csak mélyütéssel – ez nyilvánvaló. Adj tápot minden aljas indulatnak – a hitványnál nincs jobb alattvaló.

Herceg, tartós csak úgy lehet hatalmad (s ezt tudja minden bölcs, minden tahó), ha földbe döngölöd, kik mást akarnak – itt meg nem él, ki nem alattvaló.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Fulletra
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Klubháló

Emlék a tele pohár fenekéről
esszé

5. oldal az elfeledettek

Szép Ernő
versek

...majd a PuPu.
ha valaki, hát
ő majd tudja!

Joachim Raff
Symphony No: 10.
III. Elegie. Adagio
Szlovák Állami Filharmonikusok.

Koosán Ildikó Feltámad

ígéret is van, megannyi szózat
kerül a zsákba útravalónak,
s csábítása a messzi világnak,
ahol ma is biztató a holnap;
dönteni kell, mindent latba vetve
aki megy, de maradni szeretne:
elkopott szó mára a „haza”
el innen, el, mindegy már hova;
feldúlt az otthon, dúlt a lélek is,
rohadt a szó, kétszínű lett, hamis,
lábbal tiporva jog és becsület,
káosz a bűnt új bűnre szüli meg;
hát el innen, el, addig, míg lehet
a lelkület sem bír el több sebet;

vagy maradni, mert erős a gyökér?
hisz anyatejjel szívta fel a vér
e föld meséjét, ízét, illatát,
e nyelvben él az emlék is tovább,
e földben nyugszik ismerős, rokon,
s hinni,” nem középiskolás fokon”:
erős a nemzet, duzzad a remény,
lehet jövő még, bármilyen szerény
a megmaradás illúziója...

a hátizsákot sarokba dobva
kiválogatni most a legjavát
akik hazának hiszik e házát,
velük indulni utat keresve
árkon- bokron át, fel, fel a hegyre,
ellátni, s átlátni századok szaván:
feltámad e nép, túl a Golgotán!

Szombathely, 2015. május 25.

Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskótó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T.Agoston László

Naplók, jegyzetek. (blog)

Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Föld S. Péter, Most és itt!
Varánusz
Tuareg

elfeledettek
archívum

Az Országos Széchényi Könyvtár
Magyar Elektronikus Könyvtár Osztálya,
az Elektronikus Periodika Archívum és
Adatbázis (EPA)

felismerve a Kaláka jelentőségét a magyar
irodalom szolgálatában, felvette
kiadványunkat az adatmegőrző rendszerébe.
Megnyugvásul szolgál, hogy az elmúlt tíz
esztendő fáradozása nem vész el
és az EPA archívumában a jövő olvasói
számára is hozzáférhető marad.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskótó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Fövényi Sándor
Kőrúti szél

Szalad, de a Blahán megbillent néhány
villamosra várót. Egy guruló kalap
keresni kezdi kedvesét. Saját farkába harap
a lila sál, majd elnyeli egy éhes villamos.
Szalad tovább. Lépcsőkön le, a mélybe. Száll.
Öreg csöves kezében "Fedél nélkül",
megfáradt szemében neonmagány.
Arrébb, akár hurutos, hörgő garat
föl-le, föl-le két mozgólépcső halad,
az egyik nyel, a másik öklendezi
a huzattól borzolt, néma utasokat.

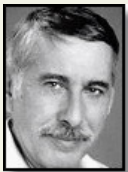

Tiszai P. Imre
Ne ölj, szeress

Ember, ki kezdedbe fegyvert veszel,
és gúnys mosollyal ölni készülsz,
lásd meg a szép virágot, életet kér,
fél, egyszer majd érte keresztre feszülsz,
agyadban szavak keltenek indulatot,
Isten nevében akarsz gyilkolni,
miért? Mondd, miért, mire e vakhit,
miért nem lehet az életet becsülni?

Ember, ki felfalod a világot körötted,
nézz az éhezőre, lásd meg a szenvedőt,

Metrócsikorgás. A Pokol hangjai.
Visszaindul. Föl. Nem akarja hallani.
A Rákóczi útra ugrik, majd éles kanyar,
nekiverődik egy újságosbódénak, és
néhány sort a Blikkből elhadar.
Az Oktogonnál puhán galambokat érint,
s egy csóró költőnek nevetve tollat tép róluk.
A bérházak (bár szemhéjrolójuk
már félig leeresztve) biztatják: tovább, tovább!
Megpróbál futni, de elfáradt, és a Nyugatinál
még meg-meglendül, majd lassul s körbejár,
mint abroszon egy őszi, elkábult bogár.

Ódor György
Így a vége felé

az ember így a vége felé már mindent megért
nem hajol le lába elé a gyűrött ezresért
bátrabb, mint volt bármikor, éles fegyverek előtt
szemeivel már úgyis annyi gazembert megölt

emlékezik a házra, ahol ütötték, verték
mert lopott a szomszédból egy kistányér
cseresznyét
a jó szóra, mi kihúzta őt a nyakig-sárból
hogyan abba a nyakba vehesse a fél világot

az ember így a vége felé már jobban tudja
kiábrándultan szerelemre mért' lobbant újra
mitől is lett egész, mi a részletekben semmi
hogyan életét mosolyogva merje zsebre tenni

Bokros Márta
A szépség bűvkörében

Olyan gyönyörűek
a csendéletek.
Tetszenek neked?
Nekem nagyon.
Életem is úgy
múlattatom,
ahogy a terítő tarkán terül,
s hímesen a kis asztalon,
ahogy a rózsafüzér
pereg az ujjakon,
mutató halad a
számlapon,
kalendáriumlapok fordulnak
megállíthatatlan a falon.

A képen lepke ül virágszirmon,
harmatcsepp csillan egy levélen,
s ezer formában, ezer színben
pompázik sok virág idom.
Szegefű fodra, rózsakelyhe,
tulipán bugyra, liliom íve.
Minden ragyogó, s olyan üde,
mint a nyár és mint az élet,
s én elálmlétkodok, hogy élek

fogd kezét az elesettnek, mosolyt teremsz,
sírni fogsz te is, ha majd lejár az idő,
nincs hívő és nincs hitetlen, csak ember,
kit, lehet, Isten teremtett, de nem ölni,
hívják bárhogy is őt, ki elé letérdelsz,
tanulj meg végre őszintén szeretni.

Ember, menj a földekre, erdőkre, járj,
hallgass madárdalt, csobogó patakot,
lány tengerzúgást, szép szót, dalokat,
hallgass, tanulj csendet, ne akarj attakot,
vörös vér kezeden, de a pipacs is vörös,
csodáld szépségét, szelídíts rózsát,
építs, s ne rombolj, próbálj ember lenni,
és éjbe érve vesd meg a szerelem ágát.

Ember, emlékezz, hit és vagyon gyilkolt,
és még ma is teremt ellenségeket,
ember, fegyverrel kézben, mit teszel?
Lelked magad ölöd, és bár megteheted,
de miért nem csókot akarsz, simogatást,
szerelmes ölelést, miért nem ezt kéred?
Miért a halálvágy él benned? Ember, ne ölj,
szeretkezz, ne pusztíts, teremts életet.

Kő-Szabó Imre
A jutalom

Vető József ezen az őszi szombati napon ott ült a ház emeleti folyosóján és cigarettázott. Ötvenkét éves, napbarnított, szikár alakja férfiasá tette. Drótkeménységű hajára volt büszke, amely napjainkra elveszítette fényét és sötét színét. Egy kicsit úgy tűnt, mintha lisztet szórtak volna egy pillanatra, a fejére. Ő ezt egy tisztességes, őszes halántéknak nyugtázta. Az asszony főzött a konyhában, az ablak nyitva, így szabadon áradt ki a babgulyás kellemes illata. Ezt a jó illatot a füstölt sonka adta, amely a levesben főtt, nyugodt rotyogással, mintha hálálkodna Vető József biztosítási üzletkötő cselekedetéért.

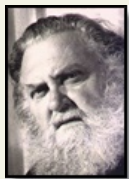
Tovább a teljes szöveghez>>>

Bittner János
Az idei nyaralás helyett

Emlékszel, mikor először nyaraltunk
kilenc csodás nap, lent az Adrián?
Suhant az út, és száguldott a Wartburg...
ezerkilencszáznyolcvannyolc nyarán.
A hosszú úttól megfájdult a hátunk,
az ócska autó kissé elgyötört,
és késő este lett, mikor kiszálltunk.
A giccses holdfény sárgán tündökölt.
Éjfélkor értünk Zengga városába,
megkóstoltad a tenger sós vizét,
és úgy hallgattuk - lenn a parton állva -
a hullámzó morajt, mint halk zenét.
Később a kompon: háborgott a tenger,
hintáztattak a sötétkék habok,
és képzelj, láttam megcsillanni egyszer
sellők hátán a felkelő napot...

a szépség búvkörében, s remélek,
hogy bárcsak hosszantartóra
festett volna engem az Ecset,
hogy még sokáig csodálhassam
a csendéleteket,
mert: hol korszó fénylik és üveg ragyog,
dereng a legcsodább csoda, hogy vagyok.

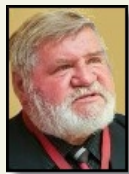

Csepele Szabó Béla
Teremtők

1924-2013

Emberi dalocska a teremtés arányairól

– Jó estét, ember! –
dördült rám nevetve tegnap este
Hephaisztosz, a nagy sánta kovács,
s mellkasom felzengő csarnokából
csillagok szálltak fel az egekre, –
aztán, mint egy hatalmas arany ácsszekece,
hirtelen megvillant fölöttem a Nap,
s a felfénylő reggel
tündöklő, roppant tetőácsolatából
máris a fiatal názáreti Ács
köszön rám, asztalomra hajolva:
– Jó reggelt, ember!
Nos, hogy ment az éjszakai munka? –
kérdézi mosolyogva,
s én elkomorodva nézek az égre fel,
mert hát előttem a papíron, íme,
teremtő éjhajnali munkámat dicsérve,
csupán ez az egyetlenegy kis
emberi dalocska –
énekel...

Rada Gyula
Caesarhoz

1.

Irigyelhetsz! A reggeli harmatok
isteni fényes szőnyeget raknak
elém a kertben, a tuják levelén
lakik a szépség, ezernyi kéj...
Önként és számkivetve, vékony
gatyában, mezítláb, kényeztetesz.
A boldogság szigete ez.
Amit megvontál tőlem, az:
hat rőf vászon; hatalmad,
s sebeim gyűlölt takarója,
korhely parancsod záloga–
képmutatás, hazug, hazug magány...

Most mindenki, bükk árnya,
a tölgyek boltíve óv,
s a madarak éneke ír ily távol tőled...
Vedd úgy, hogy elfeledtelek!
Tiéd most minden taknyos énekes,
kedvedre cserélgetheted a gyilkos

Fehér fővenyre, pálmafákra vágytál,
de nem volt más: fenyők, kövek, homok.
A hullámzástól émelyegve hánytál,
én úgy éreztem, napszúrást kapok.
Később, mikor a kompból partra szálltunk,
egy kővel fölsebezted lábadat,
és mialatt a szállodára vártunk,
sebesre égettem a hátamat.
És mégis - lásd be! - pont elég volt ennyi:
néhány jó könyv, a tenger és a nap.
És megtanultuk egymást is szeretni.
Belém ivódtál másfél év alatt.
A srácokat még csak titokban lestük.
Egymásra vágytunk este, strand után.
A nagy hőségtől fölizzott a testünk,
és azt hittük, pár hétig tart csupán...
Azóta megjártunk mennyet és poklot,
hajóztunk a képzelet vizén.
Fogadd emlékeimből ezt a csokrot,
ha már nyaralni nem megyünk idén!

Kajuk Gyula
Balatonpart

Ó, tejszín hajnalok, ködbefúlt szerelmek!
A nádas mélyén ringatózó csónak,
lopott csók, sietős vetkezések;
emlékei egy tán sohasem volt tónak.
Oly élénken él emlékezetemben!
Képe nem fakult ki oly sok éven át,
mikor bátorságom végre összeszedve
megzörgettem szállása ablakát
annak a nevetős, feszes mellű lánynak...
ki is szökött a partra énevem,
dobogó szívvel egy padon ölelkeztünk,
s azt hittük, utolért az Örök Szerelem!
Az idő rostáján sok minden kihullt,
hol színesebbé vált, hol megkopott a múlt,
agyamban róla karcos snitt pereg.
Feltűnnek rajta a csodás reggelek,
amikor vággyal köszöntött az ébredés,
felidézem sokszor, és mégis oly kevés
az édesség, mi ínycemen belőle megmaradt.
Ma séta közben, a parti úton megpihenve,
kemény és nyirkos volt az a régi pad.

Uhrman Iván
Sorok az okmányirodából

A Hivatal ma is csak oly tekintély
(keresztülnyúlva hétvégén s a héten),
mint egykor volt: lidércek járta színtér,
akárcsak Kosztolányi idejében.
A számítógéptől sem lett derűsebb,
sőt, általa is egyre bonyolultabb:
a betörőnél annyival, ha túrtebb
a fél: sorszámot húzhat s újra húzhat.
A monitor meg majd kijelzi egyszer,
ki tudja, mily rejtett sorrend szerint;

golyókat, csak hajlonghat neked
egy tógás bitang,
ha fél egy senkitől, s ha nem szabad!
P.C.Cicero

addig csak ül ott, megmukkanni sem mer,
nemhogy dalolni! Teát inni! Gint!
De végződjön csak egyszer jól ügye:
a Hivatalt csak áldja majd – ugye?!

a vendég

*Csók István
festőművész*

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

.....

Király Gábor
A riport

– Úgy megehültem az éjszaka, s ekkora fagyra se vártam. Kérem, uram, kisegítene engem, meg ne dögöljek éhen az utca kövén, mint oktalan állat, amellyel mit sem számol a gazda, ha indul messzi vidékre?

– Ismerem én Önt – mondtam a bús figurának –, öt éve boltvezetőként láttam egy apró boltban a West End mellett. Jöjjön, egy édes kávé jót tesz ilyenkor, hadd hívjam meg a cukrászdába! Ha úgy gondolja, talán még egy pár sütemény is pont befér az időmbe.

– Megköszönöm, most nem sietek. Nincs semmi egyéb más dolgom. Az utcát járva talán sikerülne kis aprót gyűjteni, ám ha a kávéval vetem össze a koldusmunkát... elfogadom süteményét és italát is.

– Tudni szeretném – nézze, riporterként az a dolgom, rákérdeszek –, a sorsa miképp alakult ilyenén mód.

– Hát, kérném, ez a sors igazán izgalmasan indult, ókori bölcsészek tudományát bújtam öt évig, doktori művem a római költőktől mazsolázott életigenlést fogta kötetbe. A második évben aztán el sikerült végeznem a boltvezetői tanfolyamot, s ezután már kaptam egy érdekes állást. Polcrakodóként kezdtem a pályám, mígnem az első év múltával a könyvraktárba sodort a szerencse. Jó fizetést kaptam, feleségem is újra mosolygott, Eztán lettem boltvezető, és végre a könyvek újra a napjaim éke lehettek. A sors buta vicce ekkor tette kezembe a banki papírt. A hitelből házat vettem a külvárosban. A végzet a végzet... Sajnos a népeknek se jutott már könyvre, se versre, végül az üzletem is becsukott, és lassan a pénzem, házam, a bútor, az asszony a távoli semmibe tűnt el. Most, ha a rendőr nem piszkál, üde verseket írok szemben a sarkon. Bárki ha megfizet érte, valódi hexameterbe csiszolt ditirambust kaphat, az esti, víg bulizásnál kápráztatni a többi fiút, vagy éppen a hitvesi ágyban a holdfény által elomlott asszonya kedvét bírni egy új szerelemre, esetleg zord szívű dékánt megmajmolni a verssel a vizsgán. Épp csak a fröccsre elég, amit így keresek, hiszen ember nincsen e Földön már, aki ráismerne a szembejövő pentameterre, de oly se nagyon van már aki éji halk szerenáddal kényeztetné szép szeretőjét.

– Hogyha megengedi, írnék erről holnap a lapban. Még a nevét, ha szabadna, talántán annyira meghat fent valakit, hogy szép egyenessé símul a sorsa.

Gligorics Teru
Mint lepke a tühegyén

Aha! Szól a szarkaláb,
hölgyem, kicsit add alább!
Bizony drágám, ez barázda,
borostyán futott a házra,
s még becézed, szarkaláb?
Évek, drágám, egy nyaláb...

Látod, együtt ébredünk,
egymás mellett van helyünk.
Nyikorog derekunk, hátunk,
csak a négy szemünkkel látunk,
s ha van Isten, nincs velünk,
de azért megyünk, megyünk...

Jaj, de hosszú még az út,
gőzös dohog, vén vasút,
füstölögve fut a tájon,
ámbár lassan, hogy ne fájjon,
süllyedő vitorlarúd,
te kopasztott dunnalúd.

Ó, viruló szarkaláb,
Mikor lettem szalmabáb?
Bár a szív még dobog bennem,
s pipacsnyíláskor még zengem,
á, csak egy pár szarkaláb,
még enyém a nagyvilág...

Elvirágzok lassan én,
nem is öreg már, de vén,
ameddig vér robog bennem,
üldögelek itt a csendben,
sírdogálva szép zenén,
mint lepke a tühegyén...

1939-2015

Lászlóffy Csaba
Levél hazulról

Legyőzni a rossz szokásokat nem ugyanaz,
mint magunkat elpusztítani.

Honfoglaló, honmegtartó kísérletek: apád, nagyapád hagyományának kötelékei, nem feltétlenül a vérségiék – az arcpir(os)ító lovagiasság és az örülettel határos kockázatok archívumban nem őrzött láttelei nyúlós, undorító provincia-

– Hagyja uram, már nincs értelme, magára vigyázzon, hogy ne találkozhassunk össze a sorban ebédkor megtárgyalni a tegnapi pörccöt az ingyenkonyhán!

Kamarás Klára
Gyorsuló időben

Az évek futnak, súlyosan, dobogva,
én is gyorsulva süllyedek a multba.
Tudom, hogy a világ meglesz majd nélkülem,
de mégis, néha már úgy képezem,
hogy e világ az én világom:
Napom, Holdam, és csillagom... virágom...
s ha meghalok nem marad semmi:
velem együtt tűnik el valamennyi...
Persze magam is nevetek e képen,
volt már hasonló naiv tévedésem,
hát nem tudom, küzdjek-e ellene
vagy inkább megnyugodni kellene,
nem tűnődni, mi vár a nagy egészre,
a világra, melynek nem leszek része.

Karaffa Gyula
Mi lesz velem...

megtanultam várni a csendben
ülni összefont ujjakkal a diófa alatt
nézni a felhőtlen kéklő eget
érezni a hasogató hiányt
egyensúlyozni percek emlékéen
hallani halhatatlan sóhajokat
sírni ahogyan a kisdedek
karcolni keresztet a kenyérre
belesimulni szóttan göröngyökbe
aludni álomterhes vánkosoakon
álmodni meghitt meztelen meséket
ébredni harmat-lucskos réteken
lépni elnyűhetetlen hétmérföldeket
lehajtani fejem áldást kérve
elfogadni azt is ha aláznak:

Csak félni sose mertem.

Vadász János
HALOTTI BESZÉDEK

I.

édesanyám a kórházi ágyon vergődik
lázasan küzd nem-léte ellen öntudatlan
halállal pörös száján szélén fehér hab

madárnyi testében még túl fiatal szíve
arasznyi létébe hajtáná-űzné vissza de

utakon s korokban; midően legfeljebb csak egy hasa-
dozó szemeteszsák látszik, vagy csupán annyi, hogy
a föld vajúdó hasához szorítod felfújt buborék-fejedet.

Koldus-vidékek, romkert-város, ha kinn elkopik, szét-
szakad-roncsolódik a lét, a fejedben is elmozdul valami.
(Legyen időd eltűnődni rajta: mettől meddig lapos
vagy meredek pályád emlékezete?) Mi az, ami képtelen
bennetek a megbocsátásra: a hús, a szív, a kedély?

A házrombolás gyerekjáték (az utcai tüntetés nem
ugyanaz, mint itthon, teszem azt, fejre állni). Dől ránk
a gyógyító fény, és nem vesszük komolyan a károkat.

De hát a kilakoltatott lelkiismeret?...

Dobrosi Andrea
A szél

Vagyok a tenger,
és vagyok a part,
ingázó hullám,
mely homokra tart.

Utam a fűszál,
utam a lombok,
okosan játszom,
játszom bolondot.

Vad vagyok, szelíd,
ki öl, dorombol,
házhoz is megyek,
s távozok romból.

Dörömböl olykor
kósza intelem,
aki nem vigyáz,
könnyen lincselem.

A vörös égalj
énvelem portyáz,
lehetek csendes,
ki ringva port ráz.

Utánam fénycsepp,
kék felhő, derű,
de vihar is hazám,
hozzám bőkezű.

Hagyom szeszélyem,
ember bogozza,
sír hasonmásom,
ujja lefogva.

dobkeményen feszülő hasában a rák
jégcsákyája már nem engedi élni

lehunyt szeme azonban felpattan hirtelen
domború homlokán a fájdalom erei kidagadnak
fekete-márvány tekintete felvillámlik
végső erőit megfeszítve felül az ágyon

ám a rettenet átkainak kikiáltása nélkül
némán és vakon hanyatlik vissza párnáira mégis
a lét megbarnult teje szájából kicsorog
de ellilult körmű keze soha nem ernyedő
győztes szorítással markol bele a túlba

II.

felhő zsebébe nap hull
tó bíborába kő
szádból a lét kicsordul
gyémántként áll az idő

bőrödön meddő harmat
a fényben a lélek kiszáll
fölötte nincs hatalmad
holtomig legyűrt halál

Pethes Mária
A dolgok rendje

szemed tengerjáró hajók
iránytű-csillaga homlokod
közel s távol az egyetlen
szárazföld ameddig a béke
ágát elbírja csőrében
a holtfáradt madár

szíved katasztrófa sújtotta
sziget vulkánja bármikor
kitörhet hogy megszilárduló
lávája megörökítse valaki alakját
a szerelemtelen utókornak

lábad minden út kezdete
helyett a vég felé halad
kezed a tettekkészség bizonyítéka
mindig valami dolog után matat
válladon begipszelt szárny

mióta felnőtt vagy az alvósbabák
kikezdehetetlen derűjének hiányát
éled (ugyan világmegváltó tettekre
nem voltak képesek ám mosolyuk
beragyogta az általad kitalált
történeteket) életed piknik-pléd amit
egy ideig még a tieid elé terítesz
rajta tested lelked gazdag lakoma
jó étvágyat egyetek
ez a dolgok rendje

Csók István: Úrvacsora.

*A festő a kép születésének történet írja le
EMLEKIRATAIBAN.*

Tovább a teljes szöveghez>>>

Juhász Frenc
A sóhajtan s óhaj

Istenem, én Istenem - sóhajtanám,
ha tudnám, hogy van a titok-bőr alatt!
Talán a természet ő s ravatalán
gyíkok, denevérek, pókok alszanak.

A végtelen résszé bontott ugyanaz,
az egy-szövedék más-más alakú tűz,
mind büntelen, csak szép létéért ravasz,
ha állva öl, áldozatot futva üz.

Látó, halló, szagló, ölü szervei
páfránylevélből, gyémántból, fog-tüdből:
a jövő-mód láng-gép szerkezetei.

Én ember vagyok, élnem kell, temetnem.
Látomás-hit agyból, szívből, betüdből.
S adsz időt a teremtést befejeznem?

Kaskötő István
Istenkereső

Magamban, mostan gyakran az égre nézek,
keresem az Istent.

Na, nem a kegyetlen mindenhatót.
A festőt... a felhőből szobrot faragót.
A játékos, gyermek lelkű öreget,
ki elfáradva a világ bajába'
sutba vágja teremő jogarát
s elefántot formál meg kis cicát.
Ki lila tintával festi be a hegyeket,
vitorlást kerget játszi kedvvel
s kósza sirálynak emel
nagy paraszt süveget.
... rám kacsint napszemével titkosan,

Verasztó Antal

Akikkel az élet történi

A következő történet szereplői közül példaként egy olyan helybéli embert állíthatunk, akit a neve miatt mindenki Bokor Mihálynak szólított, és akiről semmi rosszat nem tudtak mondani, akik ismerték.

Családjával, a Határ-házsoron lakott, ahol félig-meddig már a természet volt az úr. Szerette ezt a maga választotta helyet ahol, ha nem is lehetett újrateheríteni a régmúlt időket, de könnyebb volt álmodozni róla, és elhítenni magával, hogy itt végre ura lehet a maga életének.

Azokban, akik első ízben jártak ezen a környéken, a pár nélkül maradt utcásor olyan érzetet keltett mintha ezek a házak, csak hétvégére menekültek volna ide, a városból egy kis szabad levegőt szívni. Arról nem is beszélve, hogy a mézhez való anyag is itt volt szétszórva a házak körül a nagy anya-természetben, ahol ősidők óta a méhek dolga, volt, hogy a megnyílt virágok kelyhéből kiszívják a virágpórt és mézet készítsenek belőle.

Tovább a teljes szöveghez>>>

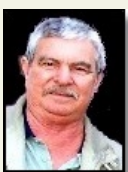
Pethő N. Gábor
Fekhelyem felett rozsdás ketreclécek

Fekhelyem felett rozsdás ketreclécek,
alatta fekszem, kiterítve, mint táblán az ABC,
az 1x1 az öröm, végighúz hátamon szögekkel
kivert szíjával,
ha éppen úgy tartja kedve.

Atléta természetű srácok aláznak
olyanokat, akikkel, a kerítésnél
szendvicseket cseréltünk s a teás kulacsba megfért
egy kis elcsent bor, amitől nem lettünk erősebbek.
A „kiszemelt lányok”, vihogtak rajtunk,
ezért beleöltük minden vágyunkat pár rímbe.

Otthon zűrök, az a retkes ágy
nem adott menedéket, se a bagó,
se a szesz. Egyedül voltam, tudtam,
ugyanaz folytatódna- egyszer csak
lehajítottam a gyereket a félemetről.

Rugdosta a táskámat, szoltam: berágok, hagyd abba fa...ej.
De egyik fa...ej sem hagyta abba.
Miután mindegyiket helyre tettük,
úgy határoztunk, mi különbek leszünk,
irodalmárok, aztán tizenhét év
kicsúszott a kezünkből.
S pont a vajás felére esett.

Ricza István
Találkozóra

Ha torkomat szorítja is, hiába,
kimondom én dadogva és sután,
sokat jelent ez, ötven év után
megint belépni régi iskolámba.

Ma sor került a nagy találkozóra,

mi tudjuk csak ketten, Ó meg Én...
Ez a rozzant világ,
Kormányos nélkül
bolyong a mindenség tengerén.

G. Ferenczy Hanna
Augusztus

1926-2007

Szél vonóját áthúrozza
Fenn az ég mélyebbre kékül
Ővjét a Nyár kioldozza
Mint aki vetkőzni készül.

Tarka virágkoszorúját
Messze dobja, messze ejti
Napsugárból szőtt ruháját
Fáradt bokrok, közé rejti

Mélységes csend lesz a parton
Arany lámpást gyújt az alkony
Ősz leskel a domb mögöl

Ám hiába mit sem láthat
Gyöngyöket csak, lenge fátylat
Füben és a fák körül.

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok

18.

Takács legidősebb fiát a háború elején besorozták, az első arcvonásban volt, így negyvenháromban hamar hadifogságba esett, a háború vége után majd egy évvel keveredett haza, csaknem egy időben a két öccsével. Akkor kezdhetett előről az életet. Az apja igyekezett benyomni a vasúthoz, mert a vasút, a vasutasok kedvezményei még mindig kapósak és népszerűek voltak, nyugdíjas állásnak tartották. Takács is vasutaskodott, krampács meg pályamunkás volt, így aztán elkerülte a frontot, mert állami vasúti alkalmazott volt, meg már idős is

Tovább a teljes szöveghez>>>

Arany-Tóth Katalin
A szerelem

Ó, a szerelem oly törékeny,
mint szellőrózsa
gyenge szirma a szélben.

Kedves virág kinn a réten,
mosakodik
reggeli harmat csepp vizében,

a volt barátom is megérkezett.
Akadt, ki nem fogott azért kezét,
nekik korán ütött talán az óra.

Mi emlegettük őket egyre-másra,
ki el se jött vagy egy lapot sem írt,
hogyan üdvözölje társait, Mohácsra,

pedig mióta vártuk azt a hírt...
De mindegyik, ha él, ha föld alatt van,
idén velünk van újra gondolatban.

Bárdos László
Adakozó litánia

Már egy éve csak a mamára,
mamára, papára, egy végállomásra,
öklendezve, borsót a falra okádva,
már egy-két éve a régi házra,
a becenévre, a csúfalkodásra,
krétaszagra, a teremre, hol dereng a tábla,
lazult izmokkal s magvaválva
megannyi magvaszakadt sóhajtozásra...
Már egy évtizede lárva
előttem a világ színe-java, árka,
amelyben jöttem árnyékvilágra;
csak a mamára, a papára,
előttem mindkettő halálra válva;
mert persze tíz éve már a halálra,
helyesebben a meghalásra,
pontosabban arra a képmásra,
amelynek leesett az álla,
hogyan mímelve és sokszorozza már ma,
ami csúszómászó időm határa,
amire szüntelen, a résen be se látva...

Csók István: Tavasz

Mándy Gábor
A barguzini csontvázhhoz

(Alkalmi vers Petőfi újratemetése kapcsán.)

Te ismeretlen nő, akárki is vagy,
akit a sírodból kirángatának
és idegen földben eltemetének,

sietve szárítkozik
ásító nap sugarának
kedves melegében.

Édes illat gyenge lelke,
melynek bódulata
röppenő lepke lágy lehelete.

Ó, a szerelem oly törekeny,
mint e kis virág
a természet kék végtelenjében!

Köves József
Kánikula

Már földre bukik a fenyő bágyadt ága,
mintha üde forrást, bő kutat keresne.
Vesztes csatamező: holt az egész táj ma:
eldőlt a fű, halottként nyúlt el a teste.

Mézzé édesedett körtét szív a darázs,
hullott szilva belébe méhfullánk hatol,
a kertben a sziklák köve izzó parázs,
gyík piheg közöttük a napon valahol.

Autó veri fel a sarkon az út porát:
tűzkarikát rajzol a homok a légből,
csikorog a csap, de nem ad vizet a kút.
Elsorvadt a mályva, a kert nyári éke.

Zavarodott hangyák árnyékot keresnek.
Kegyelemért eseng a kék harangvirág,
s meghajtja fejét a hóhér napderesnek -
bíbor kakukszegfű rebeg érte imát.

Hús cseppeket keres egy szomjazó madár,
lesből macska feni rá a foga kését.
Csönd ül a környéken. Minden holt és sivár.

Gyászol a táj. Várja a nyár temetését.

Bodó Csiba Gizella
Bolygókkal bolyongva

A bolygók trigonban, kvadrátban
Forognak, útjukat járják körbe-körbe,
Én meg csak állok szemben magammal
– szextilben - keresztbe szőve...

Tükör előtt megtorpanok,
Álmaimtól megriadok,
Ki vagy te ott – én ki vagyok?

Az én utam is pályára tették,
Ahogy mindnyájunkét.
Így lesz ez örökre?

Csak járni kellene, haladni,

bocsáss meg e bűn elkövetőjének.
Kis nép vagyunk mink, egyre csak fogyunk,
hőseinknek csontja minden vagyunk.
A szándék nemes, de néha tévedünk.
Ismeretlen asszony, bocsáss meg nekünk!

(Pest, 2015. július 17.)

Debreczeni György
csak nyugodtan

kollázs Fülöp Gábor verseiből

ági azt mondja
írj csak nyugodtan
a púderszagról a nagy-nagy
univerzális konyhában
ebben maradunk
váltott lovakon száguld a sütemény
nyugodtan ehetem tovább
egyre fogy
a tökfehér papír

T. Ágoston László
Vágtalanul

– No jó, hát ez nem megy – mondta bosszúsan az orvos és félretolta a készüléket. – Ha legközelebb jön, figyelmeztessen, hogy vizsgáljam meg az ultrahanggal is! Mégis csak bosszantó, hogy az ember dolgozna – fordult a nővér felé –, de a technika ahe-lyett, hogy segítené, inkább hátráltatja a munkáját.

– Szóljak a Terikének, hogy küldje át a szerelőt?

– Szóljon, persze, hogy szóljon! Vigyék el azt a százéves készüléket, és vagy ja-vítsák meg végre, vagy dobják ki, mert a héten már másodszor hagy cserben. A Tóth doktort pedig kérdezze meg, hogy meg tudná-e vizsgálni a beteget.

– Akkor én felöltözhetek? – szólalt meg elbizonytalanodott hangon a vizsgálóasztal-talon letolt nadrággal fekvő beteg.

– Igen, persze... – bólintott rá szórakozottan az idős orvos. – Bocsásson meg, ezeket nem ön előtt kellene megbeszelnünk, de hát ez van, ez adatott meg nekünk, ezzel kell gyógyítanunk a betegeinket.

– Adjuk tovább a régi gyógyszert, vagy... – nézett föl a papírjai közül a nővér.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nyakó Attila
Úrvihar

Az egész világ egy bűzös trágadomb
S rajta én apró, semmitmondó kupac
Koponyámon mély árkokat vajt a gond
Ha érdekelne is, akárhogy kutatsz

Nem szétspriccelve, lázadva, zuhanva,
Robbanni minden semmisségnek.

Őrök meg nincsen, a Nap élte is véges
Ő tán ötvenmilliárdig dolgozik még,
Én örüljek minden évnek!

Minden jól ki van találva,
Csak saját utamat kellene járni,
Nem várni másra!

Haladni, tenni a dolgom,
Ráfeszülni a pályára!
Együtt haladni mindnyájatokkal,

Ahogy a bolygók is járnak,
Mindegyikük hordja magával
Más-más sajátosságát.

Más gázok, gőzök, kőzetek,
Hőmérsékletek uralják,
Kitöréseik százfelét mutatnak,

Útjukon maradva mégis haladnak.
Végtelen utak a végtelenbe,
Mindnyájuk körös-körökre

Rendezve, haladjunk, - ha véges is –
A hűen kísérő, kérdőn létező,
- örökkön-örökre!

Sárközi László
Csikágó

XI.

...onnan jött, hol mandarinok porladnak
ősidők óta, ahol hagyomány
a tudás, méltóság a kor, még hatnak

a bölcs írások s Buddha lábnyomán
oly sok Buddha halad. Most itt ül. Ruhát
árul, magnót, lábast - bármit s áruját
gálánsán, s olcsón adja. Bárhová

is sodorja sorsa - talpon marad,
s kultúráját adja új hazájának.
Nyugalma izzik, fagy pillantásában
a bársony; itthon van, ám hontalan:

nincs nálunk sárkány s oroszánok tánca
hol kosztümök kavalkádja alatt
dobban a szív, az ősök szarkofágja...

Csikágó c. Szonett ciklusból.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Dsida Jenő
Mélyre ásök

1907-1938

Nem találsz úgyse ott semmi ésszerűt
Fortyogó dühöt, vagy elfojtott derűt
Csöpp lelkesedést, csüggedt apátiát
Viccekből eszkábált mizantrópiát

Törött verslábak, sínbe rakott álmok
Hitek, szerelmek, fékre kapcsolások
Első személyek, feltételes módok
Vesztett párbajok, elfelejtett kódok

Látványpékségek, penészes pogácsák
Lepukkant putrik, hivalkodó dácsák
Kezdődő téboly, vagy már a végleges
Hittem hazugság, többi tán tényleges

Holdról bámulom hajdanvolt önmagam
High-tech szkafander, second-hand Instagram
Szemben úrszemét - Houston, egy kis baj van
Ti se egyetek babgulyást hajnalban

Bábel
újra-épülő, szörnyeteg
tornya sötéten áll fel.

Százan
hordják a követ, vasat, márványt,
gőgös, nagy zajú lázban.

Görbe
ásóval őszi udvaron
jeleket írok körbe.

Reszket
az est a tölgyek sudarán,
amikor ásni kezdek.

Mások
minél nagyobb tornyot emelnek,
annál mélyebbre ások.

Lehoczkí Károly

Kirohanás

Mit kiabálsz?
Csak csendben.
Az ég benned zengjen
amerre jársz!

Rohadt kujonok
kurvák
daloltam
én már nektek
újradohosodott
lelketeknek
szebbet
szolidabbat
kedvesebbet
de akik
taknyos orruk
perzsaszőnyeges
fürdőszobájuk
népi mintás
bilijébe fújják
ilyet véletlenből
sem
érdemeltek!

Minek válogassak?
Semmire sem megyek
köztetek
és megdögölve is csak
öröklétű
szavak után
kutassak?
Rózsaszínnel
omló lilával
óhajt egy mázolás
vagy halált hozó
halállal
leomló másvilággal?

Öregem
kérdésed

Kókler mi
senkiházi suszter?
Nem nagy bátorság
de majd ha
így mer
megfoldozhatja
a cipőm
s ha ráér belebújni
viselje páván
nekem nem lesz már
időm
erőm
onnét kitúrni.

Ám addig vigyázzon
mert egy vadóc
megkeseredetten is
emberi
állat-kirohanásom
könnyen
szétkenheti!

Nekem magyaráznak?
Jól tudom én
tüzek mitől égnek
vizek mitől áznak!
Ilyen földet
kéklő eget
efféle fákat
álló kukoricát
fölbörgő gyárat
hasonló vidéket
emberiséget
pörgő világot
senki se látott
senki se láthat.

Verseim igazát megkérdőjelezni
bármely jövő csak WC-re járhat!

szemük-gyötrelmét
mulassad
különben
hájad nő
a szíveden!

Harta, 1974. szeptember

Csók István: Krumplipucolók.

Csók István: Cserénynél.

Lelkes Miklós

Az, ami szent...

...hogy mi is szent (és ki is)? Hát, Barátom,
attól függ: mit is értünk "szent" alatt.
Lehet, - írom tréfás-komoly szavakkal -
a Gondolat szent csupán: önmagad,
ha jót akar, és megfontoltan tisztel
rá érdemest e különös világ,
ez az Emberrel kezet fogó Isten
kétkedően hallgat litániát,
a Gondolat eszköz is szívnek, észnek,
s iránytű is, megmutat jobb utat,
kevésnek bár, de úgy hisz jobb jövőben, -
nem kell neki szemvesztő ámulat.

Törvény? Komolyan vélheti, mondd, bárki,
hogy a törvényt mindig tisztelni kell?
Félni igen, ha tör gonosz kezekben,
s fenyeget cinkos isteneivel.
Egyiptomokban "szent" marad a macska,
ha nincs a szolgák fáraós hite?
Ránk kényszerít megannyi káros álmot
ma is Poklok tűzarcú Érdeke.

A Társadalom? Hát az érdekes erdő
e glóbuszon (amely golyócska csak),
s bonyolult mozgás hozza a halálom
görnyedő hátú holnapok alatt, -
az Anyagé ez a bonyolult mozgás,
mely a végesből végtelenbe fut,
s jót akaró szeretne továbbjutni,
de mindenütt bezáródott kapuk.

Menekülhetnék? Az erdő-valóság
még nem kedvelt meg Szépséget, Mesét,
s az Anyag - eddig - mindig megtagadta
a Gondolatot, - saját Istenét.
Ó, még sokáig meg fogja tagadni!
Lehet, hogy Ó éppen ezzel nevel,
mégsem tetszik ez a kegyetlen jóság
túl öntelt vegyjel-énekeivel.

Korán van, persze, ahhoz: Embert lássunk
varázsidő szívvel, ésszel. Korán.
S bár rejteném: meg-megsebzik az ágak
a szívem alkony túli alkonyán.
Madár kiált, átégeti a csendet
a hang, s szikrája hull a semmibe.
Az életem egy könnycseppnyi varázslat:
kis bűn, kis jótett, pár mosoly-mese.
A Gondolat szent? Anyag szülte Isten
ez a felnőni kivetett kölyök,
kinek útját csalódott zászlók jelzik,
s látásra lassan nyíló térközök.

Igen, Ő szent, - de emberszívben gyermek,
s tán messze még, míg gyümölcsöt terem
szív, ész, békítő vérpiros varázslat
Gondolata: Anyag-történelem.

2015.

1937-2015

Lászlóffy Csaba

Emlék a tele pohár fenekéről

esszé

Mikor megpillantottam a kicsi, köpcös embert, a poharazgató népség barátját, önkéntelenül is Móricz Zsigmond jutott eszembe. Alkatilag is volt valami hasonlóság köztük (hát még „tartalmilag”!), még ha a kortársak Móricz jellegzetesen szép keleti fejét, kun vonásait dicsérték is; ezzel szemben a B. T. jellegzetes („líraibb”, mosolygós) kopaszsága valahogy közelebb állt a szívemhez. Nemcsak irodalmi berkekben volt népszerű. Most viszont, ahogy a volt Heltai téri kiskocsmá előtt ácsorgott, tán ivócimbora után áhítóva, legszívesebben elkerültem volna. Nem amiatt, hogy esetleg – más, pénzesebb partner hiányában, egy ilyen nagyívók közt paccernek számítóval is beéri s meg is pumpolja, csakhogy megihassa a napi adagját; vagy, ne adj’ isten, kellemetlen beszédpartner lett volna – ő, akinek legtöbb sztoriját szóban, írásban egyaránt élvezettel hallgatta bárki... Csak hát eszembe jutott utolsó „összefutásunk”.

Nehéz ezt elmesélni; olyannyira lehetetlen időszak volt az: a nyolcvanas évek vége. A legtöbben félrevonultak és magukba zárkóztak; hallgattak. (A kényszerű hazugságoktól, a szónoklatoktól most eltekintek.) Akadtak kivételek, persze, s olyan eset is, amikor egy-egy őszinte kifakadásodat (kirohanásodat) az óvatos, a hierarchiához és helyezkedéshez szokott nem-barát provokációnak vélte.

Azt az utolsó kocsmái együttlétünket, jól emlékszem, én éltem meg izgatottabban; talán vagdalkoztam is, többet s meggondolatlanabban, mint máskor.

„Hogy gondolod?...” – sandított rám B. T. Boros poharát fogta, szorongatta (a markolás – lévén kövér keze s az ujjai tömpék, rövidek – találóbb volna). Én beszariságot emlegettem, és amellet kardoskodtam, hogy nem szabad hallgatni, meg kéne írni, amit lehet. Amit muszáj!... Nem egyszerű „hírzárlatról” volt szó, még csak nem is a napi penzumról, hanem a lelkiismeret „bugyraitól” meg a túlélés másnapi csapdájáról. Tudnunk kell, kiben nem bízhatunk! S kire lehet számítani még egyáltalán.

„Hagyd. Ne bántsuk őket...” – szűrte fogai közt a tőle szokatlannak ható szavakat. Mintha azt akarta volna mondani, hogy csak kellemetlenség származik belőle... Abból is, ha egyáltalán folytatom a gyözködést. Mintha megbánta volna, hogy kikotyogott nekem valamit korábban.

A máskor szúróssá szűkülő szemrés helyett az az elborult, már-már bamba tekintet!... Láttam őt részegen, támogattam is éjfél előtt, de ez más volt: a nagytalentumú kicsi, gömböc alak túl józannak tűnt, s már-már óvatosnak. Pedig nem politikai állásfoglalást vártam tőle. Csupán egy őszinte, vádló szemvillanást, vagy bár egy csípős megjegyzést; hiszen ő volt az, aki máskor gúnyos képpel a leg hamarabb a vesédbé látott!

De most egy tele pohár fenekére nézett. Egy percig se mernék olyan blódséget állítani, hogy nem ízlett neki a savanyú! a vizezett! a komabor. Hogy valaha is előfordult volna vele ily csoda! Olyasmi sem jutott eszembe, azóta sem, hogy „létfarmája” ment volna át valamilyen változáson, tekintve, hogy – a hatalomtól függetlenül – ő volt a legnépszerűbb a társaságból, s nem panaszkodott letiltás, elhallgatás miatt. Igaz, amíg más brancsbeliek – a (néhai) „ne bántsuk őket” író- meg újságíró barátok – el-elakadtak (s buktak is) a pártos ideológia frontján, vagy Don Quijote-küzdelmükkel igyekeztek leplezni kudarcaikat, Tibi egyre inkább a saját lelkének lett a médiума. Nem csupán stílusfordulataiban.

Ott a kocsmasztalnál azonban, magába süllyedve, összetöpörödve állt, behúzott nyakkal. Ő aki cinkos vigyorral szokta ízlelgetni no meg nyakalni a bort, nem nyúlt mohón a második pohár után. A száraz sós stanglira bámult; azt piszkálgatta, meg-megfricskázta a hamutartó közelében. Majd, mielőtt felhajtotta volna a kifizetett italt, elfordította a fejét. Neheztelt volna rám? Vagy: hogy ne lássam arcán a fura grimaszt?

Én meg a tudatalattijának zavaros képei miatt aggódtam... Azokkal mi lesz?!

A boros poharam különben érintetlen maradt.

.....

1884-1953

Szép Ernő

"Mindenekelőtt költő; költő akkor is, amikor prózát ír, és akkor is, amikor drámákat fogalmaz. Megértő és megbocsátó lírája áthatja nemegyszer kritikai szándékú írásait is. Jól látja, mit kell bírálni, de a bűnösökre sem tud haragudni."

Hegedűs Géza: A magyar irodalom arcképcsarnoka.

Mint magányos lovast...

Mint magányos lovast az este,
Elér a bánat engemet,
Gyereksírás jön fel szívemből,
Könnyűim csöpp csengői csengenek.

Apám után szeretnék futni,
Ki a városba vezetett,
S míg a boltok közt báméskodtam,
Elengedte egyszer a kezemet.

Szonett

Te nem szoktál a zongorához állni
Az elhagyott szobába délután
És oktalan tűnődve és sután
Egy újjal a billentyűkön sétálni?

Én a kottához fájdalom nem értek,
Csak babrálok fehérén feketén,
Ilyenkor muzsikus lehetek én,
Szerzek magamban végtelen zenéket.

A húrok közzül tündérek felelnek,
Képzelt világnak emléke lehel meg,
Múlt bánat cseng, derengő gyönyör sír rí,

Eltört szavai eszméletlen kéjnek,
Álmodott halálsikolya az éjnek,
A szívem, minden, nem tudom leírni.

Tiszapart

Úl egy szegény halász ember
Kettesben a néma csenddel,
Ott ül füst nekül pipázva,

A falu éjszaka

Teli lett az ég ezüst pitykével.
Mi tündöklök a tejúton éjjel,
Tán az isten mosolya.
Dávid képe álmodik a holdban,
Szól a tücsök, csak nem tudni, hol van,
Szép tükör a pocsolya.

A fa mintha elfáradva állna.
Milyen csendes a kazalnak álma.
Hova bútt a kis madár?
Az udvarban üres szekér árvúl,
Csüng a szerszám meghajolt rúdjárúl.
Minden ajtó zárva már.

De ijesztő sötét a vakablak.
A kutyák de nyugtalan ugatnak.
Csizma koppan nagy nehéz:
A halál sétál a pallón végig
Fekete szűrben, kaszája fénylik,
Minden ablakon benéz.

Világtalan katonáknak

Angyal szeretnék lenni,
Égi gyöngéd alak,
Suhanhatnék közzétek,
Hogy vigasztaljalak,
Múlattassalak.

Szárnyammal, szárnyammal
Szellőt hajtanék rátok
S odadnám lágy szárnyaim,
Tapogassátok,
Símogassátok.

Hoznám arany hegedűm
Muzsikálni néktek,

A tolvaj hálót vigyázza.

Kezdi a hálót emelni,
Halat nem tud benne lelni,
Póklábak megint leszállnak,
Kút kazal fa alva állnak.

Áll a nap fenn, áll a felhő,
Nem jön fecske, nincs egy szellő,
A víz nem látszik hogy folya,
Isten mintha bóbiskolna.

Talán el is felejtette,
Hogy a Földet teremtette
A Tiszát is bele tette,
A halászt is leültette.

Magányos éjszakai csavargás

A rendes kávéházból jöttem ki késő éjjel,
Az ajtóban megálltam, mély lélekzetet vettem,
Felgyűrtem a kabátom gallérját, széjjelénéztem.

Jólesett a hűvösség, és jólesett szememnek
Az utcai lámpák hű intése és felettem
A csillagok ragyogtak, s ennek mindig örülök.

Elfelejtettem, kik közt ültem és mit beszéltünk,
S milyen volt a sok nő a gőzölgő kávéházban,
Kiknek sorba megnéztem kezét, ruháját, arcát.

Van úgy, hogy nem bírok már az emberekre nézni,
Hangjuk sérti a fülem, a testszín fáj szememnek,
S lelketlen szemgolyóik járása összeborzaszt.

Elkezdtem menni. Kesztyűm felhúztam akadozva,
S néztem ujjaim táncát. Nem tudtam, hova menjek,
Mentem, mert csöndes éj volt és jól esett a járás.

Mentem mert vitt a járda a tág Andrassy-úton,
Lassan mellém húzódtak, s múltak a barna házak,
Nem is sétáltam; mentem, de nem tehettem róla.

Mentem, mint egy darab lécz, kit a csendes folyó visz,
Mint a kék lénia, mely elszáll mikor pipáznak,
Mint az egy húron húzott hosszú, halk hegedűhang.

Egy ház előtt eszembe jutott, hogy laknak benne,
Külön familiák, meg szobaurak, cselédek,
Mind levetkőztek, szemök behunyták, és alúsznak

Ember meg asszony hál két egymás mellé tolt ágyon,
Jámbor szabály szerint (ó mert azt cifrázni vétek)
Egymásban kéjt halásztak s a falon járt az óra.

Azután sóhajtottak és kétfelé fordultak,
Maguk alá gyűrték félkarjuk, felhúzták lábuk,
Elalúdtak. A fejök van legmesszebb egymástól.

Reggel fölkelnek. Fűtés, zörgés és rendetlenség.
Az ember járkál, áll és megnézi ráncos ágyuk,
Aztán az órát. Sebbel-lobbal elmegy hazulról.

A hivatalba megy, vagy a törvényszékre megy fel,
Vagy a börzére fut, vagy elindítja a boltját.
Soha el nem meséli, mit álmodott az éjjel.

Egy narancs sáros héjja került aztán utamba.

Mikor hallgatva ültök
Véghetetlen szépet,
Örök édességet.

Szólanék hozzátok
Boldog álomhangon,
Úgy mondanám néktek:
Te lelkem, galambom,
Bárányom, galambom.

Mikor mentek a hídon,
Elől lépkednék lágyan,
Kezemet hátraadnám:
Gyertek bátran utánam,
Csak gyertek utánam.

Gyertek, ne álljatok meg,
Ne hajtsatok a zajra,
Gyertek, ne forduljatok
Se jobbra se balra,
Se jajra, se dalra.

Úgyse ez az igazi,
Csak összevissza álom,
Majd túl leszünk a hídon,
Az éjszakán, az álmon,
Már a hajnalt várom.

A sóhaj után menjünk,
Azt az üdvösség csalja,
Fogjátok karon egymást,
Oh várnak arra, arra
Rózsázó hajnalra.

Életrajz

Dunakorzó

Tabánon túl a nap lemegy,
Köröskörül felhő virúl,
A Vénuszcsillag virradoz,
A víz foly, múlik és ragyog,
A híd kőből való sóhaj,
Kanyarodik fehér hajó,
Pírult lányok sietnek el,
Illannak édes hangjaik,
Elúsznak bontott hajaik,
Barna szeszély, szőke ború,
Tündérországi fellegek.
A járda szélén lámpa gyúlt,
A fának lombjait süti,
Világosak a levelek,
S úgy vannak, mint a szinpadon.
A kövezeten kocsi fut,
Patkó csattog kellemesen,
Autó tűnik, dudál: uu, uu,
Villamos csenget messziről
A játszótéren Eötvös áll
S márvány karjával élni nyúl,
Virágagyak virítanak
Keringenek kis gyermekek
A néma zöld bokrok között,
Egy picit kis lány elesett,
Feltartja a fejét, visít.
Egy úr súrolta a karom,

Cipőim jobbra-balra futtatták, húzták, tolták,
Míg megúntam s lerúgtam a járdáról örökre.

A fejem fölemeltem s a hűvös égbe néztem,
De semmit se gondoltam az égről, csak felnéztem,
Mint a legelő juh, ha a szák földet elunta.

Néztem fel, görbén jártam, a falaknak ütődtem,
Súroltam egy lámpát is, nem vigyáztam azért sem,
És szívemet meglepte az olvadás lágszága.

Megint elért az élet. Elmúlt napjaim jöttek,
Csepegtek, mint panaszos vízcseppek az ereszről,
S magam elé gondoltam sorsomnak terítékét.

Sóhajtvá elfordultam, szemem félig behúnytam
S elképzelttem pilláim gyászfátyolán keresztül
Szegény Rousseau-t, ki sírva fakadt a courtesane-nál.

Elhagytam volt a villák vasrácsait is, végig,
Az ezredévi oszlop elébem állt sötéten,
A tetejében Gábor arkangyal árnya lengett.

Angyal, te szárnyas angyal (ajkaim ezt mozogták)
Kit szobrászok meg festők annyit mesélnek nékem,
Zengő fehér angyalka, angyal, nagy szárnyú angyal.

Mit szólanék, ha mézes hárfával, rózsafényben
Kinyílna most a mennybolt, akár az Operában
S arany lépcsőn lejönne hozzám tizenkét angyal.

A lépcsőn összekulcsolt kezekkel lejteneék,
Szemök lesütnék, szűzi zsoltárt húznának lágyan,
De a földre érve elkezdenének kacagni.

Mint a kis lányok, huncut csengéssel szökellnének
Hozzám, elkapnák a két karom, megforgatnának,
Frissen repkedne szárnyok, akár a jérce szárnya.

S egyszerre kezdenének beszélni, össze-vissza:
Hogy vagy? Sokat búsultál? Mitől vagy olyan fáradt?
Ugye csúnya volt minden? Örülsz most? Hitted volna?

Én sírnék és nevetnék, és azt hinném, ez álom,
Hó pendelyök morzsolnám, szárnyokat tapogatnám,
Egy angyal átölelné mert látná hogy szédülök.

S vinnének tánclepésben, tapsolva és dalolva,
S egy angyal egy kis könyvet venne elő. Jaj, hadd lám.
Megállnánk s az angyal a kis könyvet kinyitná.

Fel lenne írva abba hogy hányat sóhajtottam,
Minden könnycsepp kit rítottam, ott össze lenne adva,
Minden rossz szó, kit szóltak hozzám, be lenne írva.

De már a hídon voltam, míg ezen spekuláltam,
A ligeti tó hídján, s ott félig elfáradva
A korlátnak borúltam, az éji vizet nézni.

Elnéztem s gondoltam, hogy a folyékony éj talán ez,
Ez a vonagló tinta. A lámpák fénye reszket
A vonaglás felett, mint a kék fölött a lélek.

Fölemelkedtem, mert nem akartam gondolkodni.
Végigmentem a hídon s megint éreztem Pestet:
A Weingruber-kioszktól kezdtem szemügyre venni.

Hadarja: pardon. Rám se néz.
Talán egy nő után siet.
Átadnám néki szívemet,
Szegénynek hátha nincs szíve,
Csak úr s úgy lángol szívtelen
Mint a karcsú spanyolviasz.

Mondd

Mondd van valakid?
Nekem senkim sincs,
Akit szeretnék, nem tudom merre lakik.

Gazdag vagy, mondjad?
Én nagyon szegény,
Nincs egyebem, a felhő az isten egén.

Gyűlölsz valakit?
Én senkit kérlek,
Úgy sajnálom az embereket mert élnek.

Te mit szeretnél?
Én sosem tudom,
Tétovább vagyok az elveszett gyereknel.

Lelkedben érzel
Egy néma rabot
Fel s alá jární fejére kapcsolt kézzel?

Háztető a Montmartre-on

Mint szétszedett szirmai a megszáradt virágnak,
Olyanok a tetőn a barnult cserepek,
S nekem mert csendesesen bámulni szeretek,
Elég a háztető is, hogy semmit se csináljak.

Az ablakom szembe van az ócska háztetővel,
Fel se kell nézni, hogy láthassam az eget,
S az ég alatt a karcsú kémény-sereget,
Ez itt Páris fölött mint fekete nádas nő fel.

De nem jó, ugye nem jó menni a messzi égen,
A felhők rajzain szenvedni oktalan,
És nézni végtelen, némán, boldogtalan
Párist, a legszebb várost, ahol semmim sincs nékem.

Füst. Hogy szeretem én a füstöt, az ég virágját,
Ki a kéményből hajt rezegve felfelé,
Halovány, lengeteg növény, a lelkemé,
Virág, fátyol vagy árnyék, száll, eltűnt, merre jár hát?

Ostor pattint, lovacskák csengői felizennek.
Gitáros aggastyán kántál az udvaron.
Rézpenz zeng a kövön, ki dobta le vajon?
E fonnyadt francia dal miért fáj az én szívemnek?

Egy ablak nyitva van, ott ül egy lány feketében.
Lehajtott fejjel varr, jobb karja fel-le jár.
Zöld kalickában csüng egy sárga kis madár.
Hol láttam ezt a képet, gyerekkoromban, régen?

Felnéz a varrásból. Ha most integetnék néki,
Szívemre tett kézzel szerelmet vallanék,
Mint ifjú, víg bohém. Milyen jó volna még
Danolni, hancúrozni, futni, virágot tépni.

A terraszon nyüzsögtek a krémes, izzadt nyárban
Fehér hölgyek, begyes szüzcsekék, hosszú tiszték,
Pincérek ájuldoztak, katonabanda zúgott.

A nyár elment. A terrasz teli pusztasáttallal,
Az asztalokon székek. Cipőim lassan visznek
Tovább, előre és fák jönnek két oldalt némán.

Fák jöttek, leveletlen, füttyetlen és szellőtlen,
Mint rabok a rabsétán, jöttek sorba leverten,
Fák, jobbról-balról fák, s nem hallottam semmi hangot.

Menni, olyan jó menni. Meddig lehet így menni?
Meygek, gondoltam, mennék így most túl árkon-berken,
Elhagyni a ligetet, a várost és határát.

Megszökni, mint hazulról egyszer gyerekkoromban,
Itthagyni a lakásom, sok könyvem, sok nadrágom
Barátot, nőket, múltam, nevem, minden emlékem.

A fák közt menni, menni sokáig, jaj, sokáig.
Milyen hosszú fasor. Hol a vége, még nem látom.
Ha a tengerig vinne, a tengernek vizéig.

A tengerig mennék, leülnék a tengerpartra
És nem csinálnék semmit, ott ülnék este-reggel,
Ott ülnék éjjel-nappal, ott ülnék, míg csak élek

És a tengerre néznék, olyan messzire néznék,
Hol már a végtelen víz elvakúl az egekkel,
S a tiszta semmiségnek üres álmán merengnék.

Csók István: Zuzu a tengerparton.

A gyáva legény

(Ó-német nóta után)

Bemehetek hozzád este
Galambom, galambom?
- Bejöhetsz-i hozzám este,
Hát persze, hogy bejöhetsz te
Ha mondom.

Hogy menjek, hogy meg ne lássák
Galambom, galambom?
- Dehogy lássák, dehogy lássák
Csak nyisd ki a kapu rácsát
Ha mondom.

Hátha ugat majd a kutya
Galambom, galambom?
- Hogy ne ugasson a kutya

Estefelé odalenn a kapu alatt várnam,
Sugdolóznánk s annak csók lenne a fele,
Ittas kis bistroban vacsorálnék veled,
Reggel az ő fejtől lenne gödrös a párnám.

Cserép, cserép, hány lehet egymás mellett egy sorba?
Egy, kettő, három, négy... milyen jól látni mind.
Ócskák közt egy piros, nini, ott egy megint,
Piros, fekete, rozsdás, amott meg egy pár csorba.

De messzi van az élet, de messzi van az élet,
Ezer csudabódé, támoigó boldogok,
Zászló leng, hinta száll, tűzijáték lobog,
Arany kocsik forognak, tükrös ládák zenélnek.

Lányoknak való nóta

Gyertek lányok karonfogva
Menjünk fel egy magos dombra
Nézni az eget milyen kék
Lányok lányok
Nézni piros naplementét.

Gyertek lányok jó időbe
Kisétáljunk zöld erdőbe,
Zöld erdőnek közepébe
Lányok lányok
Ott leülünk csendességbe.

Gyertek lányok szép sorjába
Menjünk a folyó partjára,
Ott megálljunk, nézzük lányok
Lányok lányok
Hogy mennek el a hullámok.

Gyertek lányok kéz a kézbe
A pusztának közepébe,
Hadd fújja a szél hajunkat,
Lányok lányok
Hurcolja el sóhajunkat.

Gyertek lányok koszorúba
Egymás vállára borúlva.
Tegyük össze szép fejünket,
Lányok lányok
Úgy hullajtsuk könnyeinket.

Gyere haza édes párom

Gyere haza édes párom
Hullanak a levelek,
Őszi rózsák illatából
Már hervadást lehelek.
Hideg eső kezd csepergni,
Elment a fecskemadár,
Gyere haza édes párom
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

Könnyel mosom párnacihám,
Reggel sóhajjal kelek.
Két karommal csak árnyékot,
Csak bánatot ölelek.
Kinek a vállára hajtsam
Fejem ha a nap lejár,

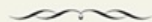
Csontot lökjél néki, buta,
Ha mondom.

Hogy lellek meg a sötétbe
Galambom, galambom?
- Hogy is lelsz meg a sötétbe,
Tapogatózz, majd elérsz te
Ha mondom.

A gúnyámat hova tesszük
Galambom, galambom?
- A gúnyádat hova tesszük
A ládára odatesszük
Ha mondom.

Apád anyád hátha felkel
Galambom, galambom?
- Apám anyám sose kel fel
Úgy alusznak, mint a tejfel
Ha mondom.

Jaj ha szólok s hallanának
Galambom, galambom?
- Hát ne szólj egy szót se, marha,
Semmi szükség nincsen arra
Ha mondom.

Két sebesült a színházban

A színházba az utolsó sorba
Egymás mellett két katona ült
Közönséges baka mindakettő,
Közönséges sebesült.
Tartja egyik jobb karját kötésbe
A másik pedig a bal kezit,
Ülnek a piros karszékbe és a
Zelőadást élvezik.

S mert a színpad de valami fényes,
Mennyszágba lehet egy szalon,
Csupa villany, csupa pingált oszlop
S pezsgő állt az asztalon.
Oszt egy gyönyörű szép nagysád táncolt
És danolt a pazar színpadon,
Selyem strimfli ragyog a két lábán,
Oszt mutatja, de nagyon.

Két huncutka van a füle mellett,
Fülibe gyémánt fülbevaló,
A mejje meg ki van kanyarítva,
Olyan fehér, mint a hó.
Két bakának szeme majd kiugrik,
A nyőt nézik, mindig csak a nyőt,
Egyik szól: "Pajtás az életemből
Odadnék egy esztendő." "

A másik jó vitéz visszasúgja:
"Én meg tíz esztendő hallod-e,
Hiszen kérlek, úgyis olyan ócsó
Most az ember élete."
Összemegy a függöny nagy zenével
És a színház mind tapsolni kezd,
A nagysád kijön, mosolyog, hajlik,
Két sebesült nézi ezt.

Az egyik a jobbkezeit kinyújtja,
Adja a másik a balkezeit,

Gyere haza édes párom
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

Megmondom a nagy ágyúknak
Az árokba düljenek,
Minden muszka fegyvereknek,
Soha el ne süljenek,
Még a szelet is megkérem
Kerüljön, ha arra jár,
Gyere haza szép szerelmem
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

Gyere haza édes párom
Hullanak a levelek,
Arany pokróc van az úton
Azon járnék teveled.
A kertajtó tárva-nyitva
Késő estig várva vár,
Gyere haza mindenségem
Gyere haza már,
Gyere haza már,
Gyere haza már.

A persely

Volt egyszer egy derék leányzó
Derék volt ő és takaros.
S nagyon szerette a leányzót
Egy tisztességes iparos.
De a házasság réve hej be volt előttük zárva,
Mert a leány meg a legény szegény volt és oly árva,
S ha már az Isten nem segít -
Oh kitaláltak valamit,
Oh kitaláltak valamit.

S szólt egy nap a fiú: galambom!
Én most egy kis perselyt veszek,
S valahányszor mi csókolózunk
Egy forintot beléteszek.
Ezután dolgozni fogok akár egy marha meglásd
S szorgalmasan fogjuk kedves babám, szeretni egymást,
S a sok forint, ha százza nőtt,
Megtartjuk majd az esküvőt,
Megtartjuk majd az esküvőt.

S a szerelmes ifjú kézműves
Így szólt és így cselekedett,
Gyakran átölelte babáját
S egy pengőt a perselybe tett.
És egy szép forró éjszakán oszt szólt a legény: "Drágám!"
A kis perselyt, a csók perselyt meg kén nézni tán már,
Sok volt a csók, sok volt a méz -
Tán együtt is lesz már a péz,
Tán együtt is lesz már a péz!

És feltörte a nehéz perselyt
S a legény majd esik hanyatt.
Mert szétgördülni lát nagyon sok
Ötkoronást meg aranyat.
Nem forint van benne csupán, s tátva maradt a szája
S szegény legényre nagy büszkén ránevet a babája:
Talán az hitte valaha -
Más is oly smucig mint maga!

Tapsolnak a sok urak meg hölgyek,
Ők is együtt azt teszik.
Nem látja a primadonna őket,
Mert hátul vannak igen nagyon,
De az angyalok a mennyországból
Őket nézik, fogadom.

Tündér Ilona

I.

Gyermekkoromban, réges-régen,
Ha leborúlt az alkonyat,
Édes meséket mondott nékem
Vén dajkám, az akác alatt.

...Mesélt, mesélt egy lányról, aki
Aranyhajú, csillagszemű,
Sugáros arcú, mint a hajnal,
És jó, szelíd és tiszta, hű...

...A haldokló napfénybe nézve
Ilyenkor elmerengtem én...
Kis szívem megdobbant rajongva
S a szememen kigyúlt a fény...

Az akácclomb hintázott lassan...
És szél dudolt a levelen...
S a lelkeket meglepte lopva
Valami titkos szerelem...

S valahol illatos falomb közt
Megcsöndült egy madár dala...
- S sejtelmes, édes félálomban
Suttogtam én epedve, halkan:
Óh, Tündér Ilona!...

II.

Az évek jönnek - elröpülnek,
Tündérmesék kora lejár...
De szívemben még zsong egy ábránd:
S szívem valakit egyre vár...

Rajongva várok egy leányt, ki
Aranyhajú, csillagszemű,
Sugáros arcú, mint a hajnal,
És jó, szelíd és tiszta, hű...

Az évek múlnak... s én csak várom
A testté lett tündérmesét...
S az utca prózai zajában
Tünődve nézek szerkesztét...

És érzem, hogy foszlik szét álmodom,
Hogy nem talállak meg soha,
Édes szerelmem, szép ábrándom,
Én ismeretlen ideálom:
Óh, Tündér Ilona!...

Dal

Vetkezz le drága szép szerelmem,
Vetkezz le édes, kérlek esdve,
Oh vesd le arcodról a púdert,
A rúzszt a szádról vesd le, vesd le.

Más is oly smucig mint magam!

Papok az ágyban

Bérma utra ment a püspök
Egyszer úgy húsvét felé,
Hogy szentséges két kezével
Áldást osszon égi hével
Két kezével két felé.

Ugy esett, hogy egyszer este
Vihar vert egy kis falut
Megrekedt a püspök ottan
S hogy leszállt az est nyugodtan
A káplán urnál aludt.

Egy káplánnak nincs kastélya
Szegény ördög az szegény
Szól a püspök "Isten áldjon"
Ketten hálunk az egy ágyon
Jó testvérem, te meg én.

Szenderegnek püspök, káplán,
Fönn az úr kedveli ezt.
Hajnalban a tehén pásztor
Amint már megtette párszor
Az utcán dudálni kezd.

És a káplán mozgolódik
Ide szól az izenet
S félálomban a szent püspök
Oldalába többször is bök
"Hajtsd ki már a tehenet
na Zsuzsi
Hajtsd ki már a tehenet."

A rapport

Reggel korán az ezredes
A gyakorlatra ment,
Az ezredes feje deres,
Öreg már szakrament,
Szakrament, szakrament,
A gyakorlatra ment!

Alhadnagyok, főhadnagyok,
Mind-mind elébe áll,
Parancsot ad az ezredes,
Indul és szalutál,
Ide megy ön!
Oda megy ön!
Mindannyiuknak köszönöm,
Uraim, köszönöm,
Köszönöm, köszönöm!

A trombiták szólnak vadul,
Ő szólni szakrament,
Alhadnagy úr, főhadnagy úr,
Most mind rapportra ment,
Szakrament, szakrament,
Most mind raporra ment.

Elébe vágat minden tiszt,
S dül bennük szörnyű drukk,
De vígan szól az ezredes:
Brávo, jó volt fiuk!

Az érzés gyöngé bimbó bennem,
Hajtson belőle dús imádat:
A kármint vesd le körmeidről
S hajadról minden platinádat.

Ki ne kacagj, hogy ostromollak,
Légy jó s e bomlott vágyam nézd el:
Az ondulációt is vesd le,
Könyörgök összekulcsolt kézzel.

Essen meg szívemen a szíved,
Nézd, néz egy bánatos vad állat:
Növessz szemöldököt szerelmem
S tündér fürtöd hadd verje vállad.

Borulnék térdre majd Előttem,
Csudálnálak majd, mint a szentet:
Csak megmutatnád magad egyszer
Ahogy az Isten megteremtett.

Nincs senkivel
Semmi pöröm,
Mindannyiuknak köszönöm,
Uraim, köszönöm,
Köszönöm, köszönöm!

Most halt pedig és hallja meg
Az egész regiment,
Urak kis fiam született,
Az éjjel szakrament, szakrament,
Huszár lesz annyi szent!

A kis kölyök akár a makk,
S én oly boldog vagyok!
És szalutál az ezredes
S a szemé felragyog!
Ugye urak,
Milyen öröm!
Mindannyiuknak köszönöm,
Uraim, köszönöm, köszönöm, köszönöm!

[<vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégkönyv

.....